

НАРОДНО СЪБРАНИЕ	
Вх. No	654-04-239
Дата	24 / 04 2016 г.

[Signature]
13⁵⁵

Чрез

Председателя на

43-то Народно събрание

До

Председателя на Комисията по

правни въпроси

Уважаеми г-н Председател,

На основание чл. 80, ал. 1 от ПОДНС, внасяме предложения за промени в приетия на 1-во гласуване **Законопроект за предотвратяване на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество**, No. 602-01-18, внесен на 13.04.2016г.

1. В чл.3, ал.1, т.1 се внася следното изменение и допълнение:

След израза „лицата, заемащи висши публични длъжности“ се поставя запетая и се добавя текста „*служителите в администрацията е и другите задължени по закона лица*“.

Мотиви: В настоящата редакция остава впечатлението, че предотвратяването на корупцията в държавната администрация – на изпълнителната, съдебната власт и т.н. е извън целта на закона и съответно политиката за борба с корупцията в системата на държавната власт, което поражда недоумение.

2. В чл.4, ал.1 се добавя нова т.2 със следното съдържание:

„2. *Публичност на информацията, която може да разкрие несъвместимост или конфликт на интереси на лицата, заемащи висши публични длъжности и лицата по § 2, ал.1 от Допълнителните разпоредби*“.

Точки 2-8 стават съответно 3-9.

Мотиви: След като основен сегмент на закона е публичността на определени обстоятелства, е неоправдано в принципите на закона да е включена само част от тази публичност. Неоправдано се изключва държавната администрация от приложимостта на публичността като едно от сериозните средства за превенция на корупцията в системата на държавната власт.

3. В чл.36, ал.1 се внася следното допълнение:
След израза „лицата, заемащи висши публични длъжности“ се добавя „и лицата по § 2, ал.1 от Допълнителните разпоредби“.
Мотиви: Считаме за абсолютно неоправдано е изваждането на цялата държавна администрация и останалите лица, които следва да подават декларации, от приложното поле на чл.36 и следващите. В настоящата уредба ЗПУКИ се прилага еднакво към лицата, заемащи висши публични длъжности и към останалите длъжностни лица, предвидени в закона. Пропускът създава риск нивото на превенция на корупцията в държавната администрация и другите обхванати от закона системи да е по-ниско от това спрямо заемащите висши публични длъжности.
4. Текстът на чл.36, ал.2 добива следната редакция:
„Декларациите по ал.1 се подават пред органа по избора или назначаването, който ги съхранява и изпраща тяхно електронно копие на Бюрото в тридневен срок.“
Мотиви: Исторически декларирането е възникнало като инструмент на управлението на човешките ресурси. До ден днешен основна цел на декларирането е то да служи за целта на доброто управление на човешките ресурси. Информацията за потенциални конфликти на интереси трябва да се знае преди всичко от ръководителя на съответната административна структура. И понастоящем такава е логиката на ЗПУКИ и Закона за държавния служител. Да се изझे функцията по получаване на декларациите от ръководителите означава те да бъдат оставени в неведение за това кой служител в какви конфликти може да изпадне. В крайна сметка ръководенето на процесите в административните звена се осъществява от ръководителите /органите на власт/, а не от Бюрото. Решението кой да бъде в комисията по ЗОП се взема от органа на власт, а не от Бюрото. Да се остави настоящата редакция означава да се оставят „слепи“ ръководителите за това какви потенциални корупционни явления могат да възникнат в тяхната институция. Т.е. вместо превенция на корупцията се получава система, която е безсилна да осъществява превенция.
Бюрото е контролен орган, следователно втори по ред следва да получи информацията от декларациите. Естествено, това трябва да е незабавно, поради което е уместно това да се осъществява в 3-дневен срок.
5. В чл.36, ал.3 се внася следното изменение и допълнение:
Изразът „Декларациите по ал.1, т.2 и 4“ се замества с израза „Декларациите по ал.1“.
Мотиви: С цел уеднаквяване на режима на подаване на декларациите на магистратите, е необходимо органа, пред който се подават тези по т.1 и 3 е декларациите по т.2 и 4 да се подават пред един и същ орган.

Недопустимо е магистратите да подават декларации пред орган, различен от органите, предвидени в Конституцията и законите за контрол на съдебната власт. Правният режим, при който едни декларации се подават пред Инспектората на ВСС, а други – пред Бюрото, е неоправдан и води до нарушение на принципа за разделение на властите и до опасност от лошо администриране на тази информация.

6. Текстът на чл.36, ал.4 придобива следната редакция:

„Декларациите по ал.1 съдържат определената в закона информация и се подават по образец, утвърден от директора на Бюрото“.

Мотиви: Редно е всички образци на декларации да подлежат на утвърждаване по един и същ начин. В закона е добре да се подчертае, че образецът е обвързан със законово изискваната информация, а не е въпрос на усмотрение на органа, който утвърждава образца, да определя и информацията, която подлежи на деклариране. Това подчертаване е толкова по-важно, тъй като с настоящата редакция е изоставен досегашният законодателен подход както в ЗПУКИ, така и в ЗПИЛЗВПД, образецът да се определя в закона /което също буди недоумение/.

Неоправдан е подходът да се делегира власт на ръководителите на институции /органа по избора и назначаване/ да си определят собствени образци на декларации и така да се създава разпръснатост и административен „феодализъм“. Изискванията за превенция на корупцията следва да са едни в национален план и именно това следва да е работата на Бюрото – да създава единни практики и да работи по уеднаквяването на практиките. Така че най-подходящо е директорът да утвърждава образците.

7. В чл.36, ал.5 се внася следното изменение и допълнение:

Изразът **„Декларациите по ал.1, т.2 и 4“** се заменя с изрече **„Декларациите по ал.1, подавани от съдиите, прокурорите и следователите“.**

Мотиви: Напълно е нелогично да се съгласуват с Инспектората на ВСС всички образци на декларации в държавата. Вероятно самият замисъл на вносителя е бил това да е режимът относно магистратите. Така се обезпечава отчитането на спецификата на тяхната работа, като се запазва функцията на Бюрото по уеднаквяване на инструмента на антикорупционна превенция /декларациите/.

8. В чл.38, ал.1 се внася следното изменение и допълнение:

Изразът **„Лицата, заемачи висши публични длъжности“** се заменя с изрече **„Лицата по чл.36, ал.1“.**

Мотиви: Ненужно и потенциално объркващо е в различни разпоредби да се определят отново лицата. За единство и яснота в разбирането, тълкуването и прилагането на закона е подходящо преpraщането към разпоредбата, в която е определен кръгът на лицата, които подават декларации. Тук отново е

необходимо разширяване на приложното поле на закона – тази информация трябва да се декларира не само от заемащите висши публични длъжности, но и от всички държавни служители.

9. В разпоредбата на **чл.38, ал.4** се внася следното изменение и допълнение:
Изразът *„заемащи висши публични длъжности“* се замества с *израза „Лицата по чл.36, ал.1“*.

Мотиви: За ръководителите на административни структури е важно да знаят информацията, отнасяща се до потенциални конфликти на интереси на държавни служители, които влизат например в комисии по ЗОП, други комисии, ръководят звена в администрацията, разпореждат се с имущество и др. подобни. Противното означава системата да се остави уязвима за корупция. Разликата с лицата, заемащи висши публични длъжности е, че за тях тази информация подлежи на публикуване, а за обикновените държавни служители – не.

10. В **чл.41, ал.1** се внася следното изменение и допълнение:
Изразът *„на лицата, заемащи висши публични длъжности“* се замества с израза *„на лицата по чл.36, ал.1“*.

Мотиви: Настоящият режим на чл.17, ал.2 от ЗПУКИ предвижда публикуване на всички подадени декларации за конфликт на интереси – както от лица, заемащи висши длъжности, така и от останалите държавни служители. Заявката в законопроекта е, че новият закон ще подобри, а не че ще влоши съществуващата система за превенция на корупцията. Следователно е необосновано отпадането на декларациите на останалите служители от задължението за публикуване.

В допълнение, предвиденото в § 2, ал.3 от ДР мъгляво задължение за публикуване на такава информация не замества посочената липса, тъй като в тази разпоредба не е предвиден срок за изпълнение на задължението. Това го прави обтекаемо и лесно за заобикаляне, което особено при констатираната практика на непубликуване на такава информация дори при ясно записано в ЗПУКИ задължение, означава преустановяване на прозрачността на информацията за конфликт на интереси в администрацията.

11. В **чл.41, ал.2** се внася следното изменение и допълнение:
Изразът *„на лицата, заемащи висши публични длъжности“* се замества с израза *„на лицата по чл.36, ал.1“*.

Мотиви: Идентични с посочените в предходното предложение.

12. Разпоредбата на **чл.42, ал.1** придобива следната редакция:
„Органът по избора или назначаването поддържа публичен регистър на подадените декларации по чл.36, ал.1, като по отношение на декларациите за имущество и интереси, подадени от лицата по § 2, ал.1 от Допълнителната разпоредба, публична е само частта за интересите (чл.38, ал.1, т.11-13). Службите за сигурност водят регистри за служителите си с данните по този закон, които не са публични.“

Мотиви: Според настоящата уредба в ЗПУКИ декларациите, подадени по този закон както от лица, заемащи висши длъжности, така и от държавни служители, подлежат на публикуване. От резултатите от годишните проучвания на фондация Програма достъп до информация се вижда, че около две трети от администрациите не публикуват тези декларации. В настоящата редакция на чл.42, ал.1 от законопроекта задължението за поддържане на публичен регистър необосновано е ограничено само до данните на лицата, заемащи висши публични длъжности. Така резултатът от новия закон в настоящата редакция ще бъде ограничаване на публичността относно информацията за потенциален конфликт на интереси на държавните служители, вместо осигуряването на по-ефективна изпълняемост на задължението за публикуване на такава информация и по-добра превенция на корупцията чрез публичност. По тази причина публичният регистър трябва да включва и данните на лицата по § 2, ал.1 от ДР.

Настоящата правна уредба предвижда публикуване на декларациите по ЗПУКИ на държавните служители, но не и на информацията за имуществото им. В този смисъл е и текстът на § 2, ал.3 от ДР на приетия на първо четене законопроект. Затова предлагаме той изцяло да бъде възпроизведен във второ и трето изречение на чл.42, ал.1 с цел да се създаде изрична гаранция за непубликуването на тази информация с оглед по-ниската степен на обществена значимост от публикуването ѝ и превесът на защитата на личните данни в сравнение с правото на гражданите на информацията.

13. В чл.43, ал.3 се внася следното изменение и допълнение:
Изразът *„на Бюрото, съответно на органа“* се замества от израза *„на Бюрото и на органа“*.

Мотиви: Ако се приеме подходът всички декларации по чл.36, ал.1 да се подават пред органа по избора/ назначаването, то една и съща информацията относно лицата, заемащи висши длъжности, ще се публикува и от органа, и от Бюрото. За гражданите този вариант разширява възможностите за достъп до тази обществено значима информация.

14. В чл. 50:

14.1. в ал. 3 накрая се добавя ново изречение със следния текст:

„Неразделна част от констативния акт са всички доказателства и доказателствени средства, събрани в рамките на предварителната проверката по ал.2.“

14.2. в ал. 4 се изменя така:

„Констативният акт може да съдържа препоръки за предприемане на действия за налагане на обезпечителни мерки от Бюрото по реда на раздел III от глава 8. След предприемане на действия по препоръките, на лицето, обект на констативния акт, се дава възможност да се запознае с него и да направи възражение в 14-дневен срок. Възражението се разглежда от Бюрото в рамките на произнасянето

на решение по ал. 5, като констативният акт не подлежи на обжалване.“

15. Създава се нов чл.150 в част четвърта „Административнонаказателни разпоредби“ със следното съдържание, като следващите членове се преномерират съответно:

„Чл.150 (1) Длъжностно лице, което не публикува декларация в нарушение на чл.41, 42 или 43, се наказва с глоба в размер от 200 до 2000 лв.

(2) Когато нарушението е извършено повторно, глобата е в размер от 300 до 3000 лв.“

Мотиви: В настоящия вариант на законопроекта санкция за непубликуване на декларациите не е предвидена. Това прави невъзможно осъществяването на държавна принуда за спазване на законовото задължение и стимулира неспазването му.

София, 27.07.2016г.

Вносител:

/Петър Славов/

/Методи Андреев/

/Мартин Димитров/